

Domnica Pop

CLEPSIDRA CU STELE

(Poeme haiku – ediția a II-a, revăzută)

Editura TRINOM
Arad 2015

Domnica Pop

CLEPSIDRA CU STELE

(Ediția a II-a, revăzută)

DTP: Călin Chendea

Domnica Pop

CLEPSIDRA CU STELE

(Poeme haiku – ediția a II-a, revăzută)

Arad, 2015

*

Ajun de crăciun,
nuci, cozonaci, și vin;
vin toate, din copilărie.

*

Ce-a cutremurat,
de-a căzut ceru-n apă?
trestii, tăiate...

*

Soarele verii,
concav, apăsînd nucul –
umbrind umbra.

*

Întinsă-n șezlong,
Adorm în stele –
rînd pe rînd, deasupra.

*

Por de lumină,
luna pe-o creangă;
clepsidra plopului.

*

Apus de soare;
discret se conturează,
virtutea nopții.

Domnica Pop

*

Privesc marea;
în vitraliul de gânduri,
heleşteu de haos.

*

Închide poarta!
pe urma trecutului,
dosnic, mă întorc.

*

Petale-n cădere;
cireşul se salvează,
din paranoia.

*

Roua dimineţii;
ding-dongul ierburilor,
vulcan verde...

*

Şir de numere;
sacadînd trecerea,
măsoară aritmetic.

*

Efemer;
tencuiala căzută,
pe treapta bisericii...

*

Ceai evaporat;
în cana tremurîndă,
un lac de gînduri...

*

Vise deșarte;
în oasele libelulei,
diluția...

*

Înfîpt în inimă,
cîntecul de leagăn –
pompă de calciu.

*

Mamă, piatră-n codru,
de m-ai fi născut!
omul, trădează.

*

Înaltul meu, vrei?
îl găsești în adîncuri,
gropi celeste...

*

Ies din noapte;
moara de bine, și rău,
macină orele...

Domnica Pop

*

Topită-n haiku;
curg râuri de gânduri,
spre doar trei rînduri...

*

Codru de amintiri;
pe gene, un păianjen,
țese tristețe...

*

Închid ochii;
cerul dintre pleoape,
cine-l întrerupe?

*

Fărîmă de zi,
dilatată-n nervuri;
noaptea ce vine...

*

Eu și amurgul;
soarele e tot mai mic,
în palma mea.

*

Ceva răcorește,
inima răscolită;
vînt de toamnă.

*

În mîna întinsă,
felia de pîine –
șoim biochimic.

*

Lună feminină,
în așternut de noapte –
sîngerie.

*

Singurătate;
umbra lunecă,
pe liniștea zidului.

*

O libelulă,
desenează în soare;
clipă de vară.

*

Lacul secat,
pescarul, flămînd –
o pasăre cîntă strident.

*

Lupi urlă sfîrșit;
grea pe gene, vechimea,
aceleiași lumi.

Domnica Pop

*

Minți curate,
împletind neuroni de stele –
spiritul haiku.

*

Veche uliță;
praful, demult a scurs,
orele clepsidrei.

*

Din visul muntelui,
asizele verdelui –
păduri de brad.

*

Un porumbel alb,
risipind neculoare –
descătușarea.

*

Preaplinul cerului-
în clepsidra lumii,
oameni... oameni...

*

E primăvară;
a înflorit salcîmul,
ciorchini de fluturi.

*

Sînt țărîină, spun;
și-am însemnat ceva,
pentru o vreme.

*

Vară... flori de mac;
cîmpul surîde spre cer,
inimi deschise.

*

Ochii statuii,
zboară spre mine, cocori –
mesaje de bronz.

*

Sînta pasărea,
noaptea ce lunecă –
zboruri, vise-n picaj.

*

S-a spart toamna;
sub talpa piciorului,
cioburi de aramă.

*

Toamna, tîrziu,
privește mama, oglinda –
brazde pe brazde...

Domnica Pop

*

Taina catedralei;
cuibărit, zbuciumul,
liniștește-n cruce.

*

Ochiul amurgului,
atîrnînd peste stradă;
felinarul...

*

Geme copacul,
de vîntul mult, printre crengi?
Nu! se nasc muguri.

*

Ziua în amurg;
cerul trage soarele,
spre altă noapte.

*

Cu regrete,
desprinde nopții, ziua –
roua, din iarbă...

*

Miez de noapte;
pe lac, o rădăcină,
răsfrînge luna.

*

Bătrînul stejar,
lasă cîte-o frunză;
ca timpu-i, încet.

*

Vestește toamna,
livezile din mine;
clopot mut, durut.

*

Albă, zăpada,
și-a întunecat luciul;
o cioară, pe gard.

*

În spațiul lampei,
flacăra nemișcată;
camera, nemișcată.

*

Negreala nopții,
năpustită peste lac;
luna-n oglindă.

*

Țipă speriat,
un cocor prins de iarnă –
în inima mea.

Domnica Pop

*

Ninsoare-n azil;
în curînd, gerul,
va înveseli geamul.

*

Vîntul, în cruce;
iscălitură de dor,
frunză-n cumpănă.

*

Margine de sat;
larg, desprinde cîmpia,
dintr-o potecă.

*

Noapte fără tine;
în penele pernei,
păsări, țipînd.

*

Fluture negru,
foșnește în oglindă –
noapte, peste lac.

*

Blîndă ninsoare;
litere albe, curg,
în povestea fîntîinii.

*

Model de viață;
un melc arginteză,
urma de nimic.

*

E trist amurgul –
lumina curge încet,
fire de liră.

*

Nu mai sînt copilul,
ce privea curcubeul –
miraj uitat.

*

Albi fluturi, cad,
peste mormîntul uitat –
pacea ninsorii.

*

Ai vrea să asculți,
om, veșnic nemulțumit –
piatra din drum?

*

Așteaptă crengile,
ajunul primăverii –
colind de flori.

Domnica Pop

*

Timpul se scurge;
sufletul picură,
peste lume, clipe.

*

O pisică toarce,
destrămînd tăcerea –
ghemuind liniște.

*

Drum, capăt, cruce;
se nasc alții, din nimic,
pentru alt nimic.

*

Seri cu povești;
toate au trecut, demult,
în gustul mărului.

*

Cioplesc ploile,
cu lacrimi de timp –
formele pietrei.

*

Toamnă, ploi reci;
răsar vise din uitare,
în mine, nori grei.

*

Fluturi pe asfalt;
unul grăbit, strivește,
visele de cretă.

*

Păuni la soare;
din coada lor, spre cer,
desprind curcubeie.

*

Trist, solitarul,
și-a aprins gândurile;
pipa visează.

*

Picătura lacrimii,
ce s-a evaporat –
o clipă-i viața.

*

În noaptea asta,
în întuneric –
e greu să fii ceva.

*

Desfrunzire;
e toamnă în parcuri,
sau meditație?

Domnica Pop

*

Bătrînul pictor,
traversînd parcul nins;
tablou de iarnă.

*

Atîtea dimineți,
treacănd cenușii;
iluzie de toamnă.

*

Lumea trecînd,
prin imagine unică –
neclintește cerul.

*

Tristețea;
copil orfan, copil flămînd,
cerșind un suflet.

*

Copil alergînd,
spre brațele luminii –
lumea aceasta.

*

Liniște;
stropi de lumină,
cumpăna verii, aurind.

*

În apa cerului,
nicio unduire –
amiaza verii.

*

În ochii orbului,
imagini de vis –
liniștea comprimă.

*

Puls de seară –
sîngele meu și amurgul,
așteptînd un sens.

*

Caut un cuvînt –
cel mai simplu,
să definească viața.

*

Un răsărit,
o mîină de pămînt;
privești de viață.

*

De ce să nu scriu?
ochii bătrînei femei,
abat colțul străzii.

Domnica Pop

*

Noaptea, cît înaltul;
în colț, o lumină,
condensează.

*

Soarele fixat,
într-o geometrie –
ce se repetă.

*

Întomnare;
frunza sălcie, căzînd,
pe propria-i umbră.

*

Viața –un rîu,
pornind limpede;
în albia cu erori.

*

Parcul desfrunzit;
aproape fără sens,
dialogurile.

*

În drumul lor,
și alții, ca mine –
bătătorind viața.

*

Lumina adevărată,
unde-o cauți?
În ce fereastră?

*

Cristale-n noapte;
pașii tăi răsunând,
la geam, sunetul.

*

Șir de cocori,
zburînd deasupra –
între Alpha și Omega.

*

Ropotind, ploaia,
mi-a însăilat cerul –
prin fereastră.

*

Hai cu mine,
și-ai să vezi ceva minunat:
nimic, pe apă.

*

A-nflorit alb,
copacul poetului –
ce-a vrut să-l privească.

Domnica Pop

*

Peste locul unde-i asfințit,
luminînd, ca ieri –
Lumina.

*

Cina pe masă;
tacîmul celui ce-a plecat,
e-acolo.

*

Lungă așteptare;
pe masă, un vas vechi,
florile, uscate...

*

De ieri ninge-ntruna;
același dangăt,
vestindu-ți nesosirea.

*

Liniște de vară;
sunetul nopții,
călcînd pe vîrfuri.

*

E primăvară;
și-au pus copacii,
veșmîntul speranței.

*

Constelație;
gînduri în delir,
lumea greierilor.

*

Atît de albă,
ninsoarea de-afară;
pene de îngerii.

*

Răsărită,
apare luna, un cer nou –
între apusuri.

*

Seară de toamnă;
din nou, sprijin fruntea,
de-o amintire.

*

Naturalețe;
vieți brumate de timp,
timpuri, brumîndu-le.

*

Așteptînd luna,
greierii zimțează seara –
cu un cîntec.

Domnica Pop

*

Culegînd struguri,
bietul copil –
sună recreația.

*

Luna-n fereastră;
masă de scris,
pentru noaptea insomniei.

*

Cocorul trecînd,
prin inima cerului –
ca viața de om.

*

În nucul bătrîn,
se-mpietresc cerceii –
podoabe, toamnei.

*

Pe floarea roz,
a fetei ce-a murit;
doarme un fluture.

*

Vino afară,
și-ți voi spune ceva;
zăpada-i cît lumea.

*

Spicele de grâu,
unduindu-și câmpia;
s-o răcorească.

*

Halucinantă ninsoare;
mă face s-alerg,
după îngeri.

*

Soarele, în nori;
ulciorul cu răcoare,
al zumzetului.

*

Dorul de tine,
canicula –
parcă nu era destul...

*

Cărările lumii,
prinse-n așteptare;
curte măturată.

*

Ochii cenușii,
ai bătrînului poet –
focuri, pîlpîind.

Domnica Pop

*

Copilul din colț,
mîngîiat de umbre –
trecători grăbiți.

*

Cu cît mă depărtez,
satul natal –
devine și mai mic.

*

Casă părăsită;
iedera animînd,
ziduri de ferestre.

*

Raftul de cărți;
din hîrțile lor,
mirosul copacului.

*

Scos din apă,
spiritul peștelui –
mai înoată, o vreme.

*

Mi-a lovit în geam,
un sunet alb;
din cireș căzu o floare.

*

Sălcii după vînt –
în oglinda lacului,
odihnesc umbra.

*

Vîntul de grădină,
amestecă fluturii –
cu aroma de cais.

*

Iscoditori,
ochii copilului –
fac lumea rotitoare.

*

În liniștea nopții,
cerul tresărind;
o stea căzătoare.

*

Se roagă copilul:
dă-mi Doamne, tată bun –
pentru mama.

*

Îngerul a răzbit;
copilul a dat suflet,
jucăriei.

Domnica Pop

*

Steaua căzătoare;
se naște o fîntînă,
în Univers.

*

Nopți cu greieri;
secundele verii,
încep numărătorea.

*

Noapte ușoară,
cimitirul luminat;
lună de vară.

*

Fără vorbe,
la o cană de ceai –
începutul uitării.

*

Fulgii, cît pumnul;
satul acoperit de zăpezi,
îl revăd.

*

O împușcătură;
tot Universul pădurii,
tulburat.

*

Dangăt de clopot;
orele toamnei grăbesc,
un șir de cocori.

*

Dealul plin de cruci,
arc peste timp –
scheletul neamului.

*

Printre vechituri,
pantofii bunicii –
praful tinereții.

*

În podul casei,
geanta tatălui –
mai are forma plină.

*

Eu și fiul meu,
în jurul lunii, numărînd:
cinci stele... opt...

*

Primii fulgi de nea;
în desenul copilului,
nămeți, cît gardul.

Domnica Pop

*

Vară toridă;
macii aprind cîmpia,
năucind cerul.

*

Ploaie de toamnă;
lovește cu putere,
amnezia frunzei.

*

Cenușiul sălciilor,
peste galbenul apei –
toamnă.

*

Nicio mișcare;
luna din lac,
o pot scoate, ușor.

*

Pe apa-nțepenită,
urma bărcii;
soarele în clocot.

*

Tot urcînd,
muntele, cărările –
devin, o pădure.

*

Toamnă;
în aer, amenințarea,
copacii, tot mai palizi.

*

Sub piatra de moară,
grîul măcinat –
păcatele lumii.

*

O sperietoare,
ține zăpada –
pe haina bunicului.

*

Prin hățișul vieții,
devastată –
blîndețea sufletului.

*

Mă înțelegeți –
sînt sinonimul,
cel mai simplu cuvînt.

*

Mă regăsesc, uneori,
ceva –
în ghearele unei păsări.

Domnica Pop

*

În fața vânătorului,
o pasăre –
depune zboruri.

*

Vînt năprasnic;
din clipă-n clipă,
va zbura toată pădurea.

*

Aniversare;
pocnetul șampaniei,
în aer – clipa...

*

Ploaie de toamnă;
sufletele unora,
oferă golul.

*

Atîta ploaie;
jelania cerului,
moaie și piatra.

*

În urma cocorilor,
visele albastre –
hașurează...

*

Soare de toate zilele;
pîinea din grîu,
aromind cerul.

*

Intru-n sat,
pe sub păsări, țipînd –
negura copilăriei.

*

Mitologie;
c-un fir subțire,
trec labirintul vieții.

*

Lan de grîu;
pîinea și cerul, unite –
fire de lumină.

*

Fără geometrie,
căi bătute, trasînd –
sensul drumului.

*

Clepsidră cu vise;
întru în pădure,
într-o poveste.

Domnica Pop

*

Timp de toamnă;
noaptea, fără greieri,
trece nemăsurată.

*

Ulciorul cu vin;
olarul, demult a topit,
lutul din lut.

*

Primăvară;
în halate albe,
pomii vindecă totul.

*

Bolnav și singur;
se bucură, văzînd,
o stea căzătoare.

*

Viața la oraș;
într-un acvariu,
liniștea unui pește.

*

Fericit om;
s-ajungă acasă,
trece zilnic, pădurea.

*

Plesnesc mugurii;
în curte, la aerisit,
haina verde.

*

Salcîmul înflorit,
în lumina lunii –
aproape cîntec.

*

Prag de peșteră;
unii, adevărați,
lasă drum, luminii.

*

Alerg prin băltoace;
copilăria, în urmă –
fiul meu.

*

Sunetul unui topor,
a despicat sufletul;
dor de tata.

*

Au înflorit prunii;
îmi despletesc părul,
ies din casă.

Domnica Pop

*

Viață firavă;
pe poteca timpului,
praful anilor.

*

De dor, prefac,
noaptea –fereastră;
iscodesc veșnicia.

*

În aburii pînii,
chipul bunicii –
poricnit în suspin.

*

La miezul nopții,
pietre de cer –
peșteri luminoase.

*

Într-o gară,
am primit un bilet;
dus-întors, m-am născut.

*

Veste a departelui,
ascultînd o piatră –
ce liniște.

*

E atîta soare,
în cîmpia de grîu;
cum va înnopta?

*

După ploaie,
pocnesc castane pe jos –
pierderi ale toamnei.

*

Topit de foame,
gîndind la coaja de pîine –
privește luna.

*

Lîngă malul vechi,
zgomotul apei –
mesaj al materiei.

*

Albastru de cer;
primăvara l-ar vrea,
înverzit, înflorit.

*

Seară-n cap;
soarele apune,
dincolo de oraș.

Domnica Pop

*

Adiere de vînt –
sau, mîngîierea cuiva,
de dincolo?

*

Bătrînul pescar,
în barca veche;
doar ceru-l urmează.

*

Mergeam să restitui,
povara din brațe;
golul de-mprumut.

*

Bieți soldați, oamenii;
se luptă o viață,
pleacă învinși.

*

În rama cerului,
pictat cu vară;
soarele de heliu.

*

Umbra s-a așezat;
un tovarăș,
lîngă omul singur.

*

O punte verticală,
între cer și pământ –
apă de ploaie.

*

Lanul ațipit;
o pasăre, deasupra,
treieră soare.

*

Ochii poetului;
lumina și liniștea,
în furtună.

*

Focuri albe –
salcîmul și poetul,
dăruiesc tuturor.

*

Aproape-s de cer;
a-nflorit iasomia,
aripi de înger.

*

De-un timp, încioace,
bătrînul poet;
scrisul, tot mai grăbit.

Domnica Pop

*

Din zi în zi, albind,
mama seamănă mai mult –
c-un înger.

*

Soarele,
tot mai palid;
sfârșit de copilărie.

*

O frunză s-a lăsat,
ca un clopoțel –
în palma orbului.

*

Verde ninsoare;
se-așterne primăvara,
pe unde-apucă.

*

Așteptare;
în clepsidra speranței,
oceane de nisip.

*

Iubirea cioplită,
pe trunchiul retezat –
a cui o fi fost?

*

Spre bătrînețe,
pasul tot mai rar –
prelungirea timpului.

*

Primăvară năucitoare;
cer, cînd verde,
cînd albastru.

*

Amintirile –
clipe ascunse,
în valiza timpului.

*

Furtuna de vară,
zbucium de gînduri –
vei trece podul?

*

Un munte, iubirea;
suișuri... coborîșuri,
și rîs, și plîns.

*

Ploaia de toamnă,
peste arteziană –
îneacă vara.

Domnica Pop

*

Despărțire;
șuieratul trenului,
împovărînd plopii.

*

Sărutul cald;
deodată, păpădiile,
pline de friguri.

*

Lună perfectă în lac;
dacă aş putea,
să merg pe ape...

*

Neștiutorul Noe;
și-n inima lui,
s-a pus o arcă.

*

Noapte de vară;
în scurtimea ei, strînși,
atîția greieri.

*

Lac înverzit;
din mătăsurile ei,
broasca milenară.

*

Intru în catedrală,
cu hainele albite –
ninsoarea...

*

Între apă și cer,
pământu-n cârlig;
salcie, pe lac.

*

Copil fericit,
fluturile în pumn –
asfințit de soare.

*

Linia orizontului;
o turmă de nori,
paște cerul.

*

Focuri de toamnă;
vara arsă, rezumînd,
deșertăciunea.

*

Viață în declin;
scîrție o moară de vînt,
între stele.

Domnica Pop

*

Ecouri,
în plină noapte, mă-nfior;
peșteră de greieri.

*

Trestii stîrnite de vînt;
înălțimea lor,
mătură cerul.

*

Mama pune,
pîinea pe masă –
cu Dumnezeu, împreună.

*

Nimeni în jur;
flacăra lumînării,
animînd camera.

*

Visele mele –
cerul de orhidee,
încă, nepictat.

*

În fotografie,
în seiful timpului –
Tinerețea.

*

Iarna pădurii,
în coarnele cerbului –
înnobilată.

*

Seninătate –
copilul cu arcul,
țintește luna.

*

Bătrînul soldat,
pipa-i fumegînd;
aceiași bătălie.

*

Noapte de Înviere –
a cîta oară,
mutat bolovanul?

*

Troiță putredă;
între uman și divin,
Răstignitul.

*

Orele zboară,
peronu-i pustiu;
umbra înserării, grea.

Domnica Pop

*

Ger ascuțit;
în tăișul toporului,
pomii din vară.

*

Între mine,
și-această hîrtie;
o plajă de gînduri.

*

Soare-aprins;
cu tălpile goale,
copii irigă cenușa.

*

Arunc o piatră în rîu –
curgerea duce,
clipa departe.

*

O pocnitoare;
tresar amintiri –
copilărie-n țandări.

*

După aniversare,
încă o bornă,
îngreunează.

*

Crăciunul se-apropie;
nu și fantasmele,
de altădată.

*

Din beznă, din vise,
boabele de grâu –
spice de lumină.

*

Căsuța bătrânească;
timp nemăsurat...
dor nemăsurat...

*

După ninsoare,
seară în derută;
întuneric alb.

*

Bătrîn și bolnav,
la fereastră, privind –
o stea căzătoare.

*

Drum spre oraș –
bagaj bogat, clăi de fin,
stele căzătoare.

Domnica Pop

*

Pod plin de vechituri,
copilul cotrobăind –
comori...

*

Amiază;
soare topit pe cer,
arșiță curgînd aiurea.

*

Vraja toamnei;
strugurii plini de soare,
gata să plesnească.

*

Albia secată;
visul apei sapă,
fîntîni stelare.

*

Copacii goi,
toamnă pe sfîrșite;
un cîine latră-n pustiu.

*

Ore de ninsoare;
cînd se va opri,
totul va fi artă.

*

Miezul zilei,
nimic nu mișcă;
o pasăre taie cerul.

*

Mulțime de întrebări;
oglinnda s-a umplut,
de cuvinte.

*

Cireșe coapte;
să dau timpul înapoi,
le pun la urechi.

*

Sub luna plină,
în abanosul nopții –
toate, strălucesc.

*

Totul se dilată;
copiii sînt tot mai mari,
maidanul, mai gol.

*

Întinsul mării,
nici un nor nu-l albește;
doar un pescăruș.

Domnica Pop

*

Altă amiază;
la fel ca ieri, soarele,
deasupra pe deal.

*

Aprinde focul!
ultime crizanteme,
le-am cules din ger.

*

Izbind țărmul,
pulsul mării palpită –
valul, ca viața.

*

Vîntit în eșarfă,
inul rupt de cîmpie –
vrea să-nflorească.

*

Soarele arde,
timpul s-a oprit;
lumina curge în grîu.

*

E atîta sînge,
în florile de mac;
cum să le culeg?

*

Soarele pulsînd,
artere de foc –
inimă în piept de cer.

*

Eu scriu un poem,
alții n-au pe nimeni;
unii, privesc cerul.

*

Tîrziu... seară,
zgomote de-afară;
căderea frunzelor.

*

Lacrima unui copac,
sau o frunză –
tremură în aer...

*

Eu și o cărare,
vreme de o viață –
nedespărțite.

*

A-mbătrînit poetul,
ce-a stăpînit timpul;
într-un poem.

Domnica Pop

*

O doresc alta,
calea din începuturi;
e pretutindeni.

*

E primăvară;
în liliac s-au aprins,
inimi de april.

*

Cîte-o tăcere,
cîntec de flaut;
unii nu pot să audă.

*

Dealul de-acasă;
cînd eram copil,
îl vedeam mai înalt.

*

A te naște neîntrebat,
sfîrșind cu moartea;
atît de trist.

*

Totul este verde;
castanul a aprins,
lampoanele.

*

De veghe, așteptînd,
pe Moș Crăciun;
copilul, și îngerul.

*

Cocori înlăcrimați,
cu litera vieții –
despică cerul.

*

Primăvară –
sîngerează verde,
rănilor poetului.

*

Bătrînul pictează,
joc de copii;
dar, tot restu-i cenușiu.

*

După ani mulți,
cu pantofi de lac –
întru stînjeț-n sat.

*

Scrisoare de dor;
din ochii înlăcrimați,
îngeri de apă.

Domnica Pop

*

Centru de oraș;
mirosul grâului,
o patiserie.

*

Fluier de fag,
golul se umple –
tînguirea pădurii.

*

Noaptea de vară,
încarcă peste sat –
carul cu stele.

*

Și greierii,
numărînd, iar, orele;
noști scurte de vară.

*

Bradul, cît casa;
cînd a fost pus,
copilul făcea primii pași.

*

Jumătatea lui ianuarie;
teii vor,
să-nflorească.

*

Copilul bolnav,
privește mieii;
o iluzie de vară.

*

Ardere de-o zi;
fluturii culeg soare,
mistuindu-se.

*

Luntrașul și luna,
clopotind apa;
două singurătăți.

*

În apa cerului,
nicio unduire;
amiaza verii.

*

Prin ploaie,
sărmanul copil –
de mână cu Maica Domnului.

*

Sînt bulgăr gînditor,
pămîntenesc , supus –
deșertăciunii.

Domnica Pop

*

Stare de haiku;
pasăre zburînd,
în capcana cerului.

*

Satul tot mai gol;
clopotul zbate,
fiecare pierdere.

*

Viața, flacăra arzînd,
un timp nesigur –
nu chiar degeaba.

*

A sosit vara;
sărmanul o primește,
ca pe-o cămașă.

*

Cu fiecare zi,
mama de lîngă mine –
tot mai departe-i.

*

Nepăsător timp;
în lada cu vechituri,
păpușa oftează.

*

În fața tabloului,
clipesc ochii –
pe un drum de toamnă.

*

În lumina lunii,
mama, la geam –
pare mai palidă.

*

O frunză cade,
ca o pasăre moartă –
în inima mea.

*

Vis de vară;
copilul urcă-n pom,
culege stele.

*

Pantomima luminii;
omul și umbra,
imitându-se.

*

Vechi poze;
vara din inimă,
galbenă-ntr-o cutie.

Domnica Pop

*

Privindu-mi mama,
gîndul meu colindă –
un cîmp pustiu, toamna.

*

Lama orizontului,
înroșind cerul;
soare, în amurg.

*

Toamnă pe-nserat;
bătrînul pictor,
ar desena un cîntec.

*

Ipostază;
poetul și îngerul,
povestind pe-o stea.

*

Cel mai frumos haiku –
copilul meu,
dăruindu-mi o floare.

*

Curtea copilăriei,
revăzînd-o;
plină-i de pași, în aer.

*

Seară rece;
din ceaiul fierbinte,
atîția tei, în floare.

*

Drumuri la bibliotecă,
din trei în trei cărți;
seri lungi de iarnă.

*

Cîntă copilul;
melcul din palma sa,
se încoronează.

*

Cocorii trecînd;
de cît îi privesc,
devin și eu, un cocor.

*

Sir de cocori;
toți prietenii depărtați,
îmi amintesc.

*

Departa de casă;
într-o scrisoare,
tot sufletul mamei.

Domnica Pop

*

Țăran însetat;
pe cîmpia fierbinte,
doar lacrimi, de grîu.

*

În nisipul oglinzii,
aceeași apă –
peste chipul meu.

*

Seninătate;
ochii orbului vibrînd,
cuanta luminii.

*

Puritate;
ninsorea construind,
visul copilului.

*

Soare aprins;
de-a lungul podului,
umbra trece prin apă.

*

Primăvară;
la ora de desen,
ghioceii, cît casa.

*

Căsuța bătrână;
în cutia poștală,
tot sufletul.

*

Revedere;
în pahare cu vin dulce,
picături sărate.

*

În curtea bunicilor,
leagănul putred;
O! câte zboruri...

*

Rodul pîrguit;
ridurile din palme,
și mai uscate.

*

Un copil naște,
o pasăre neagră –
dintr-un ou de pămînt.

*

Niciun sunet,
aer nemișcat;
soarele dospește grîul.

Domnica Pop

*

Fruntea țăranului –
cîmpia încrustată,
de secetă.

*

Singură-n fața oglinzii;
din ochii netrișînd,
întrebări...

*

Pămîntu-n univers;
aceeași peșteră,
rotind cuvinte.

*

Pe malul apei,
între mine și tine –
curg dorințele.

*

După secetă,
țăran cu fața aspră;
scoarță de copac.

*

Te aștept primăvară,
să îmi dai leacuri –
ierburi, și păsări.

*

Ți-aș desena dorul;
nu am aflat încă,
forma sufletului.

*

Mi-am privit destinul;
pana unei păsări,
purtată de vânt.

*

Scriind un haiku,
hîrtia preia –
emoția secundeii.

*

În ruinele cetății,
istoria –
un joc de puzzle.

*

Copil adormit –
ghemuit, la picioare,
îngerul, treaz.

*

Cu ochii închiși,
te imaginez –
dar, lacrimile astea...

Domnica Pop

*

Zvîrlit în plasă,
peștele umple –
ochii de lacrimi.

*

Ochii tăi, cerul –
sînt în pericol să devin,
soare, sau nor.

*

Încărcat de mulți greieri,
golul nopții stă –
să plesnească.

*

Corăbii pierdute,
în marea uitării –
iubiri, din liceu.

*

Cu aluatul în mîini,
bunica dă formă –
credința.

*

Ce cumpene rupte,
Doamne –
ce secete-amenințătoare.

*

Strîns în pumn,
cornetul cu bomboane –
sensul copilăriei.

*

Bolnav la pat;
orele-anapoda,
lovindu-se de lucruri.

*

Piatra copilului,
în inima păsării –
înmuiată.

*

Haiku-uri nescrise?
dincolo de văluri,
voi continua.

*

Cerșetorul,
cu palma întinsă –
linia norocului.

*

Umbra nukului,
pe căsuța bătrînă;
crengi, peste soare.

Domnica Pop

*

Tresar și-acum;
într-o dimineață,
prima ninsoare.

*

Sufletul de copil,
mai hoinărește;
în nu-știu-ce iarnă.

*

An de an,
tot mai multe vise –
cenușa muzeului.

*

Cuibul berzei, gol,
oul spart –
asfințit de primăvară.

*

Puțină zăpadă,
pe fruntea cerbului –
pata setei.

*

Peste amintiri,
cad ghilotine –
prieteni, din beznă.

*

Picură-n pahar,
lacrima revederii –
ceaiul tresare.

*

În ochi,
în penele păunului –
retina veșniciei.

*

Pădure în soare;
sunetul,
ceasuri oprite, uscate.

*

Meditație;
la fereastră ninge,
cu fulgi de tăcere.

*

Cade o frunză;
se clatină cerul,
într-un ochi de apă.

*

Bancă de lemn;
din copacul ce-a vuit,
scînduri de tăcere.

Domnica Pop

*

Castel de nisip;
copilul și efemerul,
într-o idee.

*

În școala veche,
cîndva, coridoarele –
arcuri de triumf.

*

Căprioară însetată;
dorul de apă,
lucește gheața.

*

Pe genunchii tatălui,
unde-am crescut;
așezat, pămîntul.

*

Din cuvintele,
tot mai reci, dintre noi –
am devenit iarnă.

*

Istoria-n iarbă;
înverzirea,
visul eroilor...

*

Statuile grecești,
cîteva coloane –
vîntul, pe-acolo...

*

Nu mai vrea nimic,
lumina-i aproape albă –
octombrie.

*

Doar cu o stîncă,
Sisif obligînd muntele –
să iubească.

*

Între pămînt și cer,
trec un pod oarecare –
al destinului.

*

Tulburată de tine,
abia adorm;
în vis, iarăși te văd.

*

De la biserică,
în drum spre casă –
cu pumni de stele.

Domnica Pop

*

Dulapul cu haine;
diferite culori...
diferite stări...

*

Lume-n cimitir;
lopata de pământ,
măsurînd durerea...

*

Focul trosnind –
în ultima zvîcnire,
ecoul pădurii.

*

Soare-n orice baltă;
promisiunea veche,
de pe cruce.

*

Ceas de vară;
măsur dorul în stele,
pulberea viselor.

*

Mere căzute;
nostalgia toamnei,
pocnete rotunde.

*

Vîntul oprit;
pădurea umple,
visele arborilor.

*

Vară-n agonie;
țăranul măsoară,
seceta-n palmă.

*

Noapte pe ducă;
în tăișul lunii,
lucește iluzia.

*

În curte, la azil,
mușcînd dintr-un măr;
aroma livezii.

*

Duplicitate;
cu umbra de mîină,
fac viața, legendă.

*

Lacul nemișcat,
noaptea-n derivă;
luna oprită la mal.

Domnica Pop

*

Ascult un cântec de nai;
demult n-am mai văzut,
o pădure.

*

Un om singuratic,
într- o gară pustie-
nici un tren...

*

Cuibul părăsit,
puii de pasăre, țipînd –
ouă nezburate.

*

Curge streășina;
omul de zăpadă,
ar vrea să trăiască.

*

Pierdute în iarbă,
florile de măr –
copilăria mea...

*

Soare, deodată!
copilul se apropie,
cu lanterna.

*

În fuga trenului,
amintirea curge –
linii de legendă.

*

Privind grădina;
înc-o primăvară,
se descompune-n flori.

*

Ochii sorb,
o ceașcă de veșnicie –
nufărul pe apă.

*

Liber arbitru;
dar, ceasul din inimă,
nu-i tras de mine.

*

Frunze uscate,
în suflet, vântul –
bate ușa închisă.

*

Un singur canar,
în colivie;
dar, câte vise-n păduri...

Domnica Pop

*

Vară, doi orbi,
pe-o bancă povestesc;
cîte-n lună, și-n stele.

*

Fumul casei,
visele mele –
rătăcesc la întîmplare...

*

Toamnă;
soare răsare pe-o pînză,
galben de octombrie.

*

Leru-i ler;
copilul orb așteaptă,
sunetul unui clopot.

*

Fără tată, fără mamă,
s-a făcut stăpîină –
pe-o păpușă.

*

Gîndind viața,
a săpat o fîntînă –
pictează...

*

A-nflorit iasomia;
eu visez,
pe umărul tău, absent.

*

Vară;
bătrînul poet,
o iluzie de tinerețe.

*

Ce viață;
crenguța uscată, rup,
din pomul înverzit.

*

Amintirea;
vis înaripat,
pe sania copilului.

*

Tristețea vede;
Dumnezeu privind duios,
ochii de șotron.

*

Bătute de vînt,
frunze în iarbă –
vor să se înalțe.

Domnica Pop

*

Amintirea bunicii –
miros de pâine arsă,
și mentă.

*

Eu și muntele;
două tăceri de-o clipă;
clipă de pământ.

*

Clipa despărțirii;
privim ploaia între noi,
ochi în ochi.

*

Un singur pas,
pe ușa bisericii –
mai aproape, de cer.

*

Luna pierdută-n nori;
la geam, poetul,
încă visează.

*

Toți fluturii verii,
departe;
afară, ninge-ntruna...

*

Printr-o crăpătură,
în podul vechi –
iscoade de lumină.

*

Fir de lumină –
umbrele deja agățate,
de orice.

*

Stele aprinse –
focuri în derivă,
dragoste-n derivă...

*

La desen, păsări negre;
ce contrastantă,
copilăria...

*

Ultime fire de lumină,
în clepsidra zilei –
asfințit...

*

Alchimie;
copilul nenăscut,
construind visul mamei.

Domnica Pop

*

Sărmanul om;
povara din spate,
ploaia o-ngreunează.

*

Se-aud colindători;
să mai fiu copil,
gîndește bătrînul...

*

Din cîteva tuburi,
naiul umple sala –
cer, lacuri, păduri...

*

Cu păpușa-n brațe,
fetița cîntă –
ceva despre lapte.

*

Palmele tale, căuș –
eu, rîndunica,
dorind un cuib.

*

Între două orașe,
Vinga, pe-un deal;
biserica, pe cer.

*

Se scutură salcîmii;
cu păreri de rău,
umplută, iarba...

*

După ani, prietena,
toată copilăria –
neschimbată.

*

În praful stelar,
tălpile goale –
forma copilăriei.

*

Cîmpiile pustii,
cocorii, deasupra –
arînd cerul...

*

Muiate-n soare,
statuile din oraș –
privesc în gol.

*

După despărțire,
lacrimile din palme –
tot avutul.

Domnica Pop

*

În aburi de cafea,
arșița, cîntecul –
culegătorului.

*

După vînt, cenușa,
sălciilor din lac –
pasăre Phoenix.

*

Pe verighetă,
soarele lucind –
raze de promisiuni.

*

Clepsidra fecioarei –
din trupul dăruit,
seva rodiei.

*

După vacanță,
luminile de neon –
noapți, fără stele.

*

Poiană de flori,
niciun privitor –
povestea vieții, cuiva.

*

Ard focuri de toamnă;
prin fumul lor,
scheletele pomilor.

*

Rîul liniștit;
malurile depănate,
cu tandrețe.

*

Ascult o scoică;
vocea mării,
naufragiu-n deșert.

*

Totul e limpede –
un drum cu răspîntii,
mereu să alegi.

*

Lampa cu petrol;
perele coapte în grîu,
luminînd masa.

*

După ploaie,
un copil face cuiburi;
pămînt și apă.

Domnica Pop

*

În așteptare,
secundele, greierii –
insuportabil.

*

Spre gară,
cu apăsarea-n suflet;
deasupra, norii grei.

*

Pe cîmpie,
rapița strînsă;
soare, fără oglindă.

*

Nici nu-ți dai seama,
și iarba-i plină;
frunzele verii...

*

Glasuri de copii,
greierii țîrînd –
scrum de seară.

*

Rozariul, bob cu bob;
în mîinile bunicii,
tot neamul.

*

Muiate-n lapte,
pîinea și tăcerea;
tic-tacul ceasului...

*

După febră,
o aversă răcorește –
încordările...

*

Ceasul numărînd ore;
așteptarea-n cadran,
de melc.

*

Fără justificări,
vina monedei pierdute –
asumată.

*

De-a lungul liniei,
orice treaptă;
trebuie s-amintească.

*

Casa goală;
pînza păianjenului,
sigilînd ușa.

Domnica Pop

*

Jumătate de pâine;
cine o fi cumpărat,
cealaltă ?

*

Pînza de păianjen;
în mrejele ei,
soarele, captiv.

*

În fața zidului,
doar neîndrăzneala –
și nicio scară.

*

Pe harta cerului,
soarele despicat –
de un avion.

*

Sfînta Fecioară;
durerile facerii,
ca ale mele.

*

Proces de conștiință;
sentița coincide,
cu anii mei.